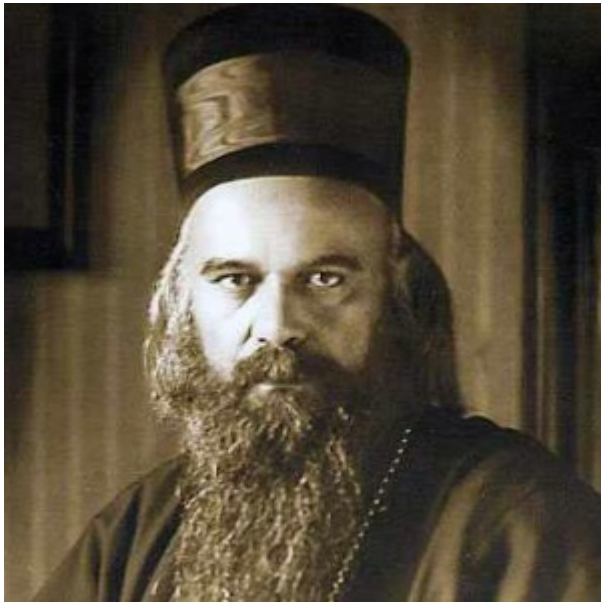

Αὐτοκτονία, τὸ ἀσυγχώρητο Ἄμάρτημα (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (1880-1956), ὁ μέγας αὐτὸς Σέρβος Ἐπίσκοπός τῆς Ἀχρίδος, ἔστειλε κάποτε δύο ἐπιστολὲς σὲ συνανθρώπους μας πὸ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ τὸ ἀσυγχώρητο ἄμάρτημα τῆς αὐτοκτονίας.

Σὲ αὐτὲς ὁ Ἅγιος, περιγράφει μὲ Ἁγιοπνευματικὴ Χάρη καὶ ἐξαιρετικὴ σαφήνεια, τὸ βάρος, τὸ μέγεθος καὶ τὶς ἐπιπτώσεις τῆς Ὀλέθριας (γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου) αὐτῆς πράξης, ἐπιπτώσεις οἱ ὁποῖες εἶναι μὴ ἀντιμετωπίσιμες γιὰ ἐκεῖνον πὸ

αυτοκτονεί (έχοντας σώας τὰς φρένας), ἀφοῦ ὀδηγεῖται ἀμετανόητος στὰ νύχια τοῦ διαβόλου, στήν αἰώνια Κόλαση.

Ἐπιστολή πρώτη:

Στή μοναχική καὶ ἄρρωστη γυναίκα γιὰ τὴν αυτοκτονία

Ξέρω ὅτι εἶναι δύσκολο. Πρὶν μερικὰ χρόνια πέθανε ὁ ἄνδρας σου. Στενοχωριόσουν· τὸ ξεπέρασες.

Πάντρεψες τὸν μοναχογιό σου· ἡ χαρὰ ἐπέστρεψε. Ἐπειτα σὲ χαροποιοῦσε πάρα πολὺ τὸ ἐγγόνι. Ὅμως ἐκεῖνο πού ἀγαποῦσες ἐσύ, ἀγαποῦσε καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸ πῆρε. Μόλις τὸ ἐγγόνι σου πέταξε στὸν ἀόρατο κόσμο, ἄρρώστησε καὶ ἡ νύφη σου. Τὴ στέγνωσε ἡ στενοχώρια καὶ ἡ λύπη κι ἐκείνη ἀκολούθησε τὸν γιό της. Τελικὰ πίσω τους ἔφυγε κι ὁ μοναχογιός σου. Κι ἐσύ ἔμεινες μόνη κι ἔρημη.

Προσπάθησες μία φορὰ νὰ δηλητηριαστεῖς. Ἐμεινες ζωντανή. Ἐτοίμασες ἔπειτα τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ κρεμαστεῖς. Ὅμως σὲ ξαφνίασε ἡ κοπέλα ἀπὸ τὴ γειτονιά. Βλέποντας σὲ κάτω ἀπὸ τὸ ἐτοιμασμένο σχοινὶ ἐκείνη σου εἶπε, πὼς ἄκουσε ἀπὸ τοὺς γέρους, ὅτι ἡ αυτοκτονία εἶναι ἁμαρτία χωρὶς συγχώρεση καὶ στοὺς δύο κόσμους.

Καλὰ σοῦ εἶπε. Τούτη ἡ κοπέλα σοῦ ἔσωσε τὴν ψυχὴ. Ὅντως, ἐκείνη εἶναι ἡ μέγιστη εὐεργέτριά σου στὸν κόσμο. Μόνο χάρις σ' ἐκείνη μπορεῖς νὰ ἐλπίζεις νὰ ἰδωθεῖς στὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸν γιό, τὴ νύφη, τὸ ἐγγόνι καὶ τὸν ἄνδρα σου.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκε ἀποφασιστικὰ ἐνάντια στὴν αυτοκτονία, ὡς ὑπέρβαρο ἁμάρτημα. Ὁ δυτικὸς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Αὐγουστίνος, εἶπε: «Ὅποιος αυτοκτονήσῃ, τοῦτος σκότωσε ἕνα ἄνθρωπο». Ὁ αὐτόχειρας μ'αὐτό, λοιπόν, τοποθετεῖται ἴσα μὲ τὸν δολοφόνου.

Ἀλλὰ στὴ δική μας ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ αυτοκτονία κρίνεται ἀκόμα πιὸ αὐστηρά. Κατὰ τὸν δέκατο τέταρτο κανόνα τοῦ πατριάρχου Τιμοθέου, ὁ αὐτόχειρας στερεῖται τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅρισε αὐστηρὴ τιμωρία ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν προσπάθεια αυτοκτονίας.

Σ' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος προσπαθήσῃ νὰ αυτοκτονήσῃ, ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει κανόνα (νὰ μὴν Κοινωνήσῃ) δώδεκα χρόνια.

Ξέρω πὼς ἐσύ θὰ σκεφθεῖς ὅτι αὐτὸ εἶναι ὑπερβολικὰ αὐστηρό. Ὅμως αὐτὴ ἡ αὐστηρότητα κατάγεται ἀπὸ τὸ ἔλεος. Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια: ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόσο αὐστηρὴ στὸ θέμα τῆς αυτοκτονίας ἀπὸ καθαρὸ ἔλεος ἀπέναντι στοὺς

άνθρώπους. Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ἔχει στὸ πνευματικὸ της θησαυροφυλάκιο τὴν προορατικὴ ἐμπειρία, ὅτι οἱ αὐτόχειρες δὲν μπαίνουν στὸ βασίλειο τῆς ἀθάνατης ζωῆς καὶ τοῦ αἰώνιου ἐλέους.

Καὶ μὲ τὴν ἀυστηρότητά της ἡ Ἐκκλησία θέλει νὰ προλάβει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν αἰώνια καταστροφή. Στὴν Ἁγία Γραφή, μόνο δύο ἄνθρωποι ἀναφέρονται ποὺ πῆραν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Ἀχιτόφελ, ὁ προδότης τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ, καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς εἶναι μακριὰ ἀπὸ σένα καὶ μόνο ἡ σκέψη νὰ βρεθεῖς σ' αὐτὴν τὴν παρέα, σ' ἐκείνη τὴν πλευρὰ τοῦ τάφου.

«Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» (ὅποιος ἀντέξει ὡς τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθεῖ, κατὰ Ματθαῖον 10, 22), εἶπε ὁ Κύριος. Εἶναι πολυάριθμες καὶ διαφορετικὲς δυσκολίες ποὺ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς ὅλων αὐτῶν εἶναι ὁ ἐξῆς: μὲ τὴν πίκρα νὰ θεραπεύσει τὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ τὶς προετοιμάσει ἔτσι γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία. Ὅσο καὶ νὰ εἶναι καμιά φορὰ δύσκολο γιὰ σένα, θυμήσου δύο πράγματα, πρῶτο ὅτι ὁ ἴδιος ὁ οὐράνιος Πατέρας σου ὀρίζει τὸ μέτρο τῶν παθῶν, καὶ τὸ δεύτερο ὅτι Αὐτὸς γνωρίζει τὴ δύναμή σου. Ἐὰν ποτέ σοῦ ἔρθει ἡ σκέψη γιὰ αὐτοκτονία, διώξε τὴν σὰν ψιθύρισμα τοῦ σατανᾶ.

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ δυναμώσει.

Ἐπιστολὴ δεύτερη:

Στὸν καφετζῆ Σ.Μ., ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐπιλέξει ἀνάμεσα στὴν αὐτοκτονία καὶ τὴν ἐπαιτεία

“...Μοῦ γράφεις ὅτι ὅλη σου ἡ περιουσία πωλήθηκε σὲ τρίτους. Ὅταν βρέθηκες στὸν δρόμο χωρὶς τίποτα καὶ κανέναν, κατευθύνθηκες πρὸς τὸ νεκροταφεῖο ἀποφασισμένος νὰ αὐτοκτονήσεις. Δὲν εἶχες ἀμφιβολία οὔτε δεύτερη σκέψη ἐπ' αὐτοῦ....

Ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία ξάπλωσες πάνω στὸν τάφο τῶν γονιῶν σου καὶ ἀποκοιμήθηκες. Στὸν ὕπνο σου ἐμφανίστηκε ἡ μητέρα σου ποὺ σὲ ἀπείλησε, λέγοντάς σου ὅτι στο Βασίλειο τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐπαιτοῦσαν στὴ γῆ, ἀλλὰ οὔτε ἓνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφαίρεσαν μόνοι τους τὴ ζωὴ τους.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία.

Ὅντως ἡ ἀγαπημένη σου μητέρα σὲ ἔσωσε κατὰ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἄρχισες νὰ ἐπαιτεῖς καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαιτεία νὰ ζεῖς. Καὶ ρωτᾷς ἂν μ' αὐτὸ καταπατᾷς τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ;

Θάρρος ἄνθρωπε!

Ὁ Θεὸς ἔδωσε ἐντολή: οὐ κλέψεις! Ἀλλὰ δὲν ἔδωσε ἐντολή: μὴν ἐπαιτεῖς!

Ἡ ἐπαιτεία χωρὶς πραγματικὴ ἀνάγκη εἶναι κλοπὴ, ἀλλὰ στὴ δική σου περίπτωση δὲν εἶναι κλοπὴ.

Ὁ ατρατηγὸς καὶ αὐτοκράτορας Ἰουστινιανός, στὰ γεράματα ἔμεινε χωρὶς περιουσία, χωρὶς φίλους καὶ τυφλός. Καθόταν τυφλὸς ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ θρόνου καὶ ἐπαιτοῦσε γιὰ λίγο ψωμί. Σὰν χριστιανὸς δὲν ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του οὔτε καν νὰ σκεφτεῖ τὴν αὐτοκτονία.

Γιατί ὅπως ἡ ζωὴ εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὸν θάνατο, ἔτσι καὶ εἶναι καλύτερα ζητιάνος παρὰ αὐτόχειρας.

Λὲς πὼς σὲ κυριεύει ντροπὴ καὶ πὼς ἡ θλίψη σου εἶναι βαθεῖα. Στέκεις τὰ βράδια ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο ποῦ κάποτε ἦταν δικό σου καὶ ζητᾷς ἐλεημοσύνη ἀπὸ ὅσους μπαίνουν καὶ βγαίνουν. Θυμᾷσαι πὼς πρὶν λίγο καιρὸ ἦσουν τὸ ἀφεντικὸ τοῦ καφενεῖου καὶ πὼς τώρα δὲν τολμᾷς νὰ μπεῖς οὔτε σὰν πελάτης. Καὶ κοκκινίζουν τὰ μάτια σου ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ τὸν ὄδυρμό.

Ὡ καλέ μου ἄνθρωπε παρηγορήσου!

Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μακριά σου. Γιατί κλαῖς γιὰ τὸ καφενεῖο; Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ ἓνα καφενεῖο στὴν ἄκρη τοῦ Βελιγραδίου ποῦ λέγεται «ὅποιου δὲν ἦταν, ὅποιου δὲν θὰ εἶναι»; Πράγματι ἦταν μεγάλος φιλόσοφος αὐτὸς ποῦ ἔγραψε αὐτὲς τὶς λέξεις. Ἀφοῦ αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλα τὰ καφενεῖα, ὅλα τὰ σπίτια, ὅλους τοὺς πύργους καὶ ὅλα τὰ παλάτια τοῦ κόσμου.

Τί ἔχασες; Ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἦταν δικό σου ὅταν γεννήθηκες καὶ δὲν εἶναι οὔτε τώρα δικό σου.

Ἦσουν τὸ ἀφεντικὸ, τώρα εἶσαι φτωχός. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπώλεια.

Ἀπώλεια εἶναι ὅταν κάποιος ἄνθρωπος γίνεται κτῆνος.

Ἄλλὰ ἐσὺ ἦσουν ἄνθρωπος καὶ παρέμεινες ἄνθρωπος.

Ἐπέγραψες κάποιες συναλλαγματικές σὲ κάποιους ἐπιφανεῖς πελάτες σου καὶ γι' αὐτὸ τὸ καφενεῖο σου ἔγινε καφενεῖο κάποιου ξένου. Τώρα βλέπεις ἀπὸ τὸ παράθυρο πὼς ὅλοι ἐκεῖνοι γελοῦν στὸ καφενεῖο ὅπως καὶ πρὶν, ἐνῶ ἐσὺ περιφέρεσαι στοὺς δρόμους μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ σκεπάζεις τὴ ντροπή.

Μὴν φοβᾶσαι, ὁ Θεὸς ἔχει δικαιοσύνη. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἀπολογηθοῦν γιὰ τὰ ἀδικήματά τους.

Ὅταν ὅμως αὐτοὶ ἀποπειραθοῦν νὰ αὐτοκτονήσουν, ποιὸς ξέρει ἂν ὁ δίκαιος Θεὸς θὰ ἐπιτρέψει στὴν μητέρα τους νὰ τοὺς παρουσιαστεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κόσμον καὶ νὰ τοὺς ἀποτρέψει ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;

Μὴν βλέπεις οὔτε στιγμή τὴν ἐπιτυχία τους. Ἀφοῦ δὲν γνωρίζεις τὸ τέλος τους.

Ἐνας ἀρχαῖος Ἕλληνας σοφὸς εἶπε κάποτε: «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», δηλαδή ποτὲ μὴν ἀποκαλεῖς κάποιον εὐτυχισμένο πρὶν δεῖς τὸ τέλος του!

Εἶναι δύσκολο νὰ εἶσαι ἐπαίτης; Ἀλλὰ μήπως δὲν εἴμαστε ὅλοι ἐπαῖτες; Μήπως δὲν ἐξαρτώμεθα ὅλοι, κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα, ἀπὸ τὸ ἔλεος Ἐκείνου πού μᾶς δίνει ζωὴ νὰ ζοῦμε;

Ἐσὺ καὶ τώρα ἔχεις σημαντικὴ ἀποστολὴ στὸν κόσμον: στρέφεις τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων στὸ νὰ θυμοῦνται τὸν Θεὸ καὶ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ εἶναι ἐλεήμονες.

Ἀναγκασμένος λοιπὸν νὰ ζεῖς στὴ σιωπὴ, ἐμβάθυνε στὴν ψυχὴ σου καὶ συζήτα μέσω τῆς προσευχῆς μὲ τὸν Θεό.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἐπαίτη εἶναι πιὸ ἥρωικὴ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἀφεντικοῦ. «Ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως» (Σρ. 2,5). Ἀλλὰ ἐσὺ ἤδη ἔδειξες ἥρωισμό μὲ τὸ νὰ νικήσεις τὴ μαύρη σκέψη τῆς αὐτοκτονίας. Αὐτὸ εἶναι νίκη πάντων στὸ πνεῦμα τῆς ἀπογοήτευσης.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ νίκη ὅλες οἱ ἄλλες γιὰ σένα θὰ εἶναι εὐκόλες. Ὁ Κύριος ἄς εἶναι δίπλα σου.

Εἰρήνη καὶ παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο.

Πηγή: agiazoni.gr